

Hys! Der lød Fodtrin dernede paa Gruset. Hun behøvede ikke at hælde sig frem for at se, hvem det var. Hun vidste det straks. Endnu før hun havde genkendt Skridtene, følte hun, at det var ham.

Der blev saa højtideligt stille indeni hende. Hun rørte sig ikke. — Nu hørte hun hans Stemme. Moderen var kommen ud for at tage imod ham. De maatte staa lige nedenfor hendes Vindu.

Hun rejste sig forsigtigt og kiggede ud bag Gardinet. Ja, der stod han! En høj, skægget Herre med en lysegraa Sommerkappe hængende løst over Selskabsdragten. En fremmed Mand. Aa ja, hvor havde han forandret sig! Godsejer Dihmer altsaa. *Voilà tout!*

Uvilkaarlig fæstede hun sig ved de Træk i hans Ansigt, som hun aldrig havde været begejstret for: de smaa Øjne, der sad saa utilladeligt nær hinanden, den lidt fir-skaarne Næse og — aa! — disse milelange Kinder! Hvordan var det gaaet til, at hun havde forelsket sig i den groteske Maske? Og saa havde han ovenikøbet lagt sig alt det Skæg til!

Hun havde kun det Ønske, at hun kunde løbe sin Vej fra det hele!

Nu gik de ind, og hun hørte hans og Moderens sammenblandede Stemmer fra Stuen nedenunder. Det lød med et saa hjemligt. Saaledes havde deres Stemmer lydt for hende i Dronningens Tværgade, naar hun sad og surmulede inde paa sit eget Værelse, fordi de var bleven saa ivrige i deres Snak om Politik og alt det, som hun selv ikke havde mindste Interesse for. Saadan var hun nu